

[Ebba Strange.]

man ikke kommer til at opleve den fuldstændige isolation.

Tiden er udløbet, så jeg ikke kan gå ind på flere detaljer. Forslaget har længe haft pressens bevågenhed, og vi har allerede modtaget ændringsforslag i retsudvalget. Derfor tror jeg ikke, forslaget kommer igennem i den nuværende skikkelse, og jeg forudser en lang udvalgsbehandling. Vi vil deltage deri fra SF's side, men med det klare formål at ændre forslaget i retning af en styrkelse af de sigtedes rettigheder.

Justitsministeren (Orla Møller):

Hos en stor del af ordførerne var der en både åben og positiv holdning til såvel forslagets hovedtendenser som til en drøftelse af nærmere enkeltheder i udvalget, og det vil jeg gerne sige tak for. Jeg skal med det samme erkende, at det var optimistisk at tro, at dette forslag kunne blive gennemarbejdet i denne samling, i hvert fald når det ikke er kommet på et tidligere tidspunkt. Derfor ser jeg også i øjnene, at det er ugørligt, og at vi må genoptage forhandlingerne om det i det kommende folketingsår.

Det var hr. Ejler Koch, der startede med at tale om balancen mellem individet, den enkelte borger, og samfundsinteressen. Jeg tror nok, at det til syvende og sidst bliver arbejdet på at finde denne balance, der bliver det afgørende. Der er for mig ikke spor tvivl om, at det, som også en anden ordfører udtrykte det, er et overordentlig vanskeligt og alvorligt hjørne af retsplejen, vi her beskæftiger os med, og at det derfor kan være vanskeligt at finde denne balance. Af ordførernes holdninger her i dag kommer det også meget klart til udtryk, at man kan tage sit standpunkt to steder: enten på det ene eller på det andet af disse to hovedsynspunkter, og dermed faktisk komme meget langt fra hinanden. Forslaget er et forsøg på at holde de to synspunkter sammen.

Fru Nathalie Lind noterede, at der var tale om betydelige forandringer og ændringer. Jeg er enig med fru Nathalie Lind i, at det spørgsmål, vi særlig skal diskutere, er spørgsmålet om varigheden af varetægtsfængsling. Flere andre ordførere har været inde på det samme, men jeg kan ikke lade være med at sige, at i den forbindelse lyttede jeg ekstra omhyggeligt til det, hr. Poul

H. Møller behandlede i sin tale. Det er overordentlig vanskeligt for et politi, der bliver drevet til effektivitet i efterforskning og opklaring, samtidig at skulle hindres — hvad der meget let kan blive tilfældet, hvis man går ret meget længere, end dette forslag gør — i dette opklaringsarbejde. Derfor er der altså flere faktorer, man skal vurdere i forbindelse med et forslag som dette.

Jeg var glad for hr. Kjærulff-Schmidts tilslutning til hovedprincipperne. Jeg tror dog ikke, det vil være gørligt — i forbindelse med hr. Kjærulff-Schmidts bemærkninger om varetægtsfængslingernes længde — uden videre at fastsætte en maksimaltid; jeg tror, at den formulering, der er anvendt i forslaget, vil være den eneste mulige at arbejde under.

Så er jeg naturligvis i særlig grad taknemlig for det indlæg, hr. Gudme havde, fordi jeg tror, at det i meget stærk grad ramte centralt i hele den debat, vi skal igennem.

Det er klart, det ikke er gørligt for mig at dykke ned i alle de detaljer, der er blevet trukket frem ved førstebehandlingen her — de hører i øvrigt også hjemme under udvalgsarbejdet — men jeg skulle måske lige i anledning af hr. Hagen Hagensens indlæg sige, at der ikke er tale om at nægte oplysninger til klienten i den paragraf, der blev citeret; der er tale om, at materiale i visse situationer ikke skal udleveres.

Må jeg så sige i anledning af fru Hanne Reintofts og i øvrigt også hr. Wilhjelm og fru Ebba Stranges indlæg, at det er mig aldeles uforståeligt, at man har kunnet opfatte forslaget om forsvarrets situation på den måde, man har gjort. Jeg ved godt, at de tre indlæg er direkte gengivelser af den holdning, der er kommet til udtryk i dele af pressen, men hvis man satte sig hen og kiggede efter, hvad det egentlig er, der foreslås på dette område, ville man se, at det er et forsøg på at præcisere, i hvilke exceptionelle tilfælde retten kan gribe ind og tage stilling til forsvaret. Derfor er det altså den helt modsatte hensigt af den, man angriber mig og regeringen for i denne sag. Jeg synes nok, det er at flyve meget højt — og derfor må det også give et slemt bump, når man falder ned — når fru Hanne Reintoft svinger sig helt op og siger, at nu er man altså forsvarsløs. Jeg ved da udmærket godt, at der er situationer, hvor den sigtede kan føle sig